

LUCIE BEATRICE J.

*Strabecí
gentleman*

*Hraběcí
gentlemaní*

© Lucie Beatrice J.

Brno, 2024
Nakladatelství SOLIS

© SOLIS, 2024

Vydalo v roce 2023 nakladatelství Solis,
Ladova 15, 621 00 Brno,
web: <http://www.solis-nakladatelstvi.cz>
e-mail: nakladatelstvi.solis@email.cz
jako celkově 6. a 1. elektronickou publikaci v edici SOLIS

První vydání, 1. elektronické
Obálka – návrh a zpracování © Triss Moradream

Veškerá práva vyhrazena.

Tato kniha ani jakákoli její část nesmí být kopírována či jiným způsobem rozšiřována bez výslovného povolení nakladatele.

ISBN 978-80-88652-45-8 (ePub)

ISBN 978-80-88652-46-5 (Mobi)

ISBN 978-80-88652-47-2 (PDF)

Anotace

Nahlédněme pod pokličku šarmu pravých gentlemanů z minulosti, který společně s dusotem koňských spřežení dodával každému dívčímu nádechu to pravé vzrušení. O tom je Romantika na třetí:

Povinna rodu

Caroline snila o velké lásce z knih. Takové, co zasáhne přímo do srdce. Její sny a touhy však musely ustoupit povinnostem vůči rodu. Před oltářem řekla ANO ovdovělému hraběti Dornfield. Cesta k lásce se uzavřela. Zbyla jen otázka... Co nalezne ve svém novém domově?

Sirotek

Lina nikdy nezapomněla, odkud přišla. Znala jen temné kouty ulice. Osud jí přivedl do cesty Christophera Detyre. Hrabě jí dal život, o jakém se jí nikdy ani nezdálo. Jak křehká je ovšem duše malého děvčátka? A co skrývá toužící srdce dospívající dívky?

Hranice původu

Služba na panství? Co více si přát. Bell potkalo velké štěstí. Chtěla pomoci své rodině k lepšímu životu. Cesta, kterou se vydala, nabrala směr k pevné hranici, kterou nelze překonat. Nikdy nezapře svůj původ. Jde však změnit svoji budoucnost?

©Lucie Beatrice J.

Romantika na třetí

Příběh první

POVINNA RODU

1. Kapitola

„Já to dobře vím, Patricie, ale je to jediná možnost!“ Hrabě zakroutil hlavou a dál přecházel po pokoji. Když se konečně zastavil, ruce sepnul za zády. Pohlédl na svou znepokojenou choť.

„Nelíbí se mi to. Je ještě mladá. Uvědomte si, můj drahý, že není připravena na manželství!“

Hrabě se zamračil. „A to chcete, aby nás společnost odvrhla? Dobře víte, jak to chodí. Všichni se dozvědí, že rozprodáváme majetky a statky. Jakmile to vejde ve známost, už nebudeme vítáni. Nikde! Budeme za zkrachovance. Máme dluhy rodu, které se musí brzy splatit. Není jiná možnost.“

Poslední, co by hraběnka Winter chtěla, byla ztráta společenského postavení. „Já jen nechci, aby naše dcera byla nešťastná. Ale souhlasím s vámi. Nemůžeme si dovolit přijít o naše postavení.“

„Samozřejmě ani já nechci, aby naše dcera v manželství trpěla.“ Hrabě se ztěžka nadechl. „Tady jde přece o víc. O celé panství, rod! Mohli bychom oženit našeho syna. Ten ovšem šanci na vhodný sňatek nemá! Zvláště nyní. Žádný hrabě nebo lord nedá svou dceru za ženu našemu synovi. Kdo by spojil své majetky s panstvím, které je na dně. Netřeba si lhát, není to moc povedené dítě. Rozmazlený floutek bez zábran. I jeho přičiněním se dluhy navýšily.“

Hraběnka si byla vědoma toho, že jejich syn uspíšíl zkázu panství. Pověst jejich rodu visela na vlásku. „Proč zrovna hrabě Dornfield?“

„Je ochoten si ji vzít! Vloží hodně peněz do našich statků a z výnosů pak vše splatíme sami. Napraví i několik prohřešků našeho syna. Hrabě je schopen zařídit vypořádání dluhů v Londýně.“

„Opravdu to uděláte?“ Jeho žena stále pochybovala, ale rovněž se zdála rozrušena představou, že nedostane pozvání na piknik u hraběnky Lotty. A o ten určitě přijde, pokud je společnost začne přehlížet.

„Není jiná možnost. Oznamte sňatek Caroline. Začněte ji chystat na svatební den. Já mám ještě spoustu práce.“ Po těchto slovech hrabě Winter odešel do své pracovny.

Paní domu vstala a vyšla po velkém majestátním schodišti. Musela své dceři oznámit, že se již za měsíc stane hraběnkou Dornfield.

Caroline seděla ve svém pokoji s knihou v ruce. Velmi ráda trávila svůj čas čtením. Nevěděla, proč má tak ráda knižní příběhy. Snad hledala námět své touhy. Chtěla si vysnít svůj budoucí život. Tušila ovšem, že se její sny nenaplní.

Byla to laskavá dívka. Všichni ji zbožňovali pro její milou povahu a dobré srdce. Dlouhé kaštanové vlasy nosila na vzdory protestům své matky jen lehce sepnuty. Drobnému obličejí tak dodávala na půvabu. Měla ve společnosti mnoho obdivovatelů, ale žádný nezasáhl její srdce. Toužila poznat velkou lásku. Takovou, která vše překoná. Opravdovou a nehynoucí. Příchod matky ji vytrhl ze zamyšlení.

„Caroline.“

Zvedla hlavu od knihy. „Stalo se něco? Vypadáte ustaraně.“

Přistoupila k ní blíže. „Ano, dítě, stalo. Dobře víš, jak na tom naše panství je. A tvůj bratr se chová velmi nezodpovědně! Brzy budeme na mizině!“

Hraběnka se zhroutila na pohovku vedle své dcery. Posunkem ruky naznačila, aby ji podala sklenici vody.

Caroline tak učinila. „Opravdu je to tak vážné? Myslela jsem, že...“

„Ještě vážnější! Z uznávané rodiny se zásluhou tvého dědečka, strýce a nyní i bratra, stává chudý, zadlužený rod. Všem budeme pro smích.“

„A není nějaká možnost, jak vše zvrátit? Otec by mohl...“

„Jedna naděje tady je.“ Matka jako zázrakem pookřála. „Hraběte Dornfield znáš. Toho ze sousedního panství.“

Dívka chvíli přemýšlela a přikývla. „Ano, znám. Viděla jsem ho několikrát ve společnosti.“ Začínala tušit, kam její matka ve svém sdělení směřuje.

„No, a hrabě nám, tedy tvému otci, nabídl pomoc. Je tu ale jedna taková věc...“

„Jaká věc?“ Nyní si byla skoro jistá tím, že hraběnka vyřkne větu, která velmi změní její život.

„Musíš se za něj provdat!“

Caroline zbledla. Její obava se naplnila. Hlavou ji začala vířit spousta myšlenek.

Vždyť je starší než její rodiče! Viděla ho jen několikrát. Sotva jej znala.

Cítila se lapená do pasti. V obličeji byla stále bledá, když se zeptala sotva slyšitelně: „On za tu pomoc požaduje, abych se za něj provdala?“

„Ne, holčičko, to rozhodl tvůj otec. Hrabě si o tebe neřekl. I když určitě chtěl nějaké záruky. Otec uznal za vhodné, aby tato pomoc byla zpečetěna tvým sňatkem.“ Již nedbala na pocity své dcery. Nesouhlas s tímto manželstvím mizel v nedohlednu. Naplňovala ji záchrana společenského postavení.

„Kd-kdy se mám vdát?“

„Za měsíc. Až se vše smluví.“

Caroline chvíli přemýšlela. Jistě, byla vychována tak, aby plnila vůli svých rodičů. Provdá se, za koho určí. Ale nyní... věděla kdy a za koho. Hrud' se jí sevřela smutkem. Není to muž, o jakém snila. Zнала jej málo. A o manželství nevěděla téměř nic. Nikdy neviděla u svých rodičů projevy lásky. Vždy pozorovala jen nucenou úctu, která šla ruku v ruce jejich postavení. Vše činili jen pro to, aby je společnost obdivovala. Přetvářka před společností, služebnictvem a hlavně jejich dětmi. Caroline již nebyla malá holčička. Věděla, co se děje za zavřenými dveřmi, když si rodiče myslí, že nikdo nic neslyší a nevidí. Byla několikrát přítomna toho, jak otec matku ponižoval. Vyčítal spoustu věcí. Matka mu neodporovala. Vždy se snažila jen o náznak protestu, ale neřekla svůj názor. Uzpůsobila se otcí. Tohle však Caroline nechtěla. Přála si domov, kde bude milující manžel a láska. Ten sen se rozplynul.

Nakonec promluvila: „Vezmu si jej.“

Hraběnka svou dceru objala. „Ach, dítě drahé, musíme vše připravit. Nechat ušít výbavu. A hlavně svatební šaty. Hned to jdu zařídit. A samozřejmě oznámím vše tvému otcí.“

Konverzace skončila. Dveře za matkou zaklaply. Caroline zůstala sama se svými myšlenkami. Nevšimla si, že někdo další vstoupil.

„Brzy půjdeš z domu.“

Zadávala se na příchozího. „Zvěsti se šíří rychle.“

Její bratr se tvářil spokojeně. „Matka to právě sdělila otci.“

„Proč jsi tady? Blahopřát mi určitě nepřicházíš. A do mého pokoje nikdy nechodíš.“

Richard se začal hlasitě smát. „Proč bych ti měl blahopřát? Nezáleží mi na tom, co s tebou bude. Mě zajímají výhody z toho plynoucí.“

Caroline zakroutila hlavou. „Víš, není správné myslet si, že když jsi syn hraběte, můžeš si dělat, co chceš. Nebrat ohledy na jiné.“

„Přestaň poučovat! Chystej se raději na manželské povinnosti.“

Při odchodu prudce zabouchl dveře. Celou chodbou se rozezvučela hlasitá rána.

Posmutněla ještě víc. Vděk od svého bratra nečekala, ale trochu ohledu by mu neublížilo. Zvláště, když se dluhy rozrostly i díky jeho přístupu k životu. A jí nezbyvá než čekat na svatební den.

Hrabě Dornfield seděl ve své pracovně.

Celý měsíc se správcem hraběte Wintera, dával dohromady vše potřebné k záchraně jejich panství.

Bylo s tím více starostí, než prve předpokládal. Ale vždy dokončil, co začal.

Navíc jej zavazoval i dohodnutý sňatek.

Nikdy se naplánoval znovu oženit. Když před lety zemřela jeho žena, ani jej nenapadlo hledat novou hraběnkou. Bylo však pravdou, že panství potřebovalo i ženskou ruku. Hlavní hospodyně vše zastávala víc než dobře, ale chtělo to dohled a rozhodnost paní domu.

Nakonec souhlasil s návrhem, který přednesl hrabě Winter. Jako záruku jeho pomoci – manželství s Caroline.

Viděl svou budoucí ženu jen několikrát. Přestože žila na sousedním panství, ve společnosti ji často nepotkal. To jejího bratra Richarda bylo všude plno. Bohužel. Hazard, alkoholové večírky, nezřízený život a lehkomyšlnost.

Mnoho o mladé budoucí hraběnce nevěděl. Byla půvabná. Zástupy obdivovatelů ji skládali hold. Nikdy si však nevšiml, že by se s některým mladíkem bavila víc než v mezích společenské etikety.

Velmi jej zajímalo, jak o sňatku smýšlí ona. Již zítra se stane jeho manželkou. Poté oba zjistí, zda jejich společný život bude utrpením nebo ne. Jestli nebude mladá žena den za dnem proklínat uzavřený svazek. Kéž by prožili manželství s úctou jeden k druhému.

Druhého dne vstala Caroline celá rozlámaná. Unavená. Celou noc nemohla pořádně spát. Měla obavy z toho, co přinese její svatební den.

Bude jako muži, v jejichž přítomnosti ženy mlčí a čekají, až jsou vyzvány? Nebo snad podobný otcí, který matku respektuje jen pokud se v blízkosti nachází i další lidé? A manželské povinnosti? Najde u něj ohleduplnost, krutost či něhu?

Od rodičů věděla, že je hrabě vdovec. Ovdověl ještě dříve, než se Caroline narodila. Je to tedy zkušený muž.

Věděla, připravovala se na to, že bude jednou paní domu. Zvládne to však? A když ne, jak se k ní hrabě zachová?

Její úvahy přerušil příchod komorné a matky.

Hraběnka ihned zaměřila svou pozornost na dceru. „Vstávej, dítě. Je čas obléknout svatební šaty. Tvůj budoucí muž tě očekává.“

Caroline beze slova vstala a nechala se obléknout. Matka na vše dohlížela. Nezapomněla však dceři udělit několik rad do manželství.

„...A jak jsem ti již řekla: na manželském loži musíš vyhovět svému muži. Ve všem. Vždy! Je důležité, abys porodila dítě. Nejlépe samozřejmě syna. Nestěžuj si na nic. Zachovej pokoru a úctu ke svému choti. Hlavně se tvař mile ve společnosti. Zvláště, když budeš po boku hraběte.“

Dívka rady téměř neslyšela. Obavy z manželství přehlušovaly proslov matky, která náhle pronesla: „Hotovo. Nastal čas.“

Šla jako ve snách. K oltáři přišla v opojení smutku a strachu. Přes jemný závoj nebylo vidět jejich slz. Rozostřený pohled ji navíc znemožnil rozeznat, jaký vlastně ženich je.

Vše se událo tak rychle.

Nezaznamenala okamžik, kdy byli oddáni jeden druhému na zbytek života. Nepamatovala si ani chvíli příchodu ke kočáru svého manžela.

Dveře zaklaply a byla odvážena vstříc novému domovu.

2. Kapitola

„Vítejte, Caroline, ve svém novém domově.“

Až nyní mu plně pohlédla do tváře. Nestihla nic říct. V okamžiku se seběhlo služebnictvo. Caroline byla z nového života a domu nesvá. Snažila se ovšem zachovat tak, jak ji přikazovalo nové postavení. Všem tedy s úsměvem poděkovala za přání štěstí.

Jakmile se sloužící vrátili ke své práci, hrabě vyzval Caroline, aby jej následovala do salónu.

Byl to krásně vybavený pokoj, kterému vévodil honosný krb. Její muž ukázal k pohovce a ona usedla. Sám pak přešel blíže k ohni.

Stál nyní u velkého ohniště a pozoroval svou ženu. Ta stále poposedávala, těkala očima po pokoji a nervozitou mnula krajku na svatebních šatech.

„Drahá, Caroline. Promluvme si. Prosím.“

Mluvil k ní tichým, klidným hlasem. Doufal, že ji tak trochu upokojí. Zvláště v ní chtěl zmírnit narůstající strach. Caroline nevěděla co očekávat. Plaše tedy přikývla na souhlas.

Hrabě se posadil naproti ní. „Caroline, přál bych si, abychom byli vždy k sobě upřímní. Dovolte mi začít. Nejsm tak bláhový, abych si namlouval, že mladá dívka jako vy sní o muži, jako jsem já. Já již ženu měl. Velmi jsem ji miloval. Bohužel zemřela. Nechtěl jsem se znovu oženit. Osud... spíše váš otec a zásluhy vašeho bratra způsobily, že je to nyní jinak. Jsem oproti vám stár. Ovdověl jsem v době, kdy jste nebyla na světě. Nebudu vás

nutit do plnění manželských povinností. Bude to však jen mezi námi. Jste paní tohoto domu. Náleží vám všechna práva z toho vycházející.“

Chtěla něco říci, ale slov se jí nedostávalo. „Já... přece...“

„Vím, co vám matka kladla na srdce. Především rady týkající se početí dědice. Všechny to sdělují svým dcerám. Následně je v tom jejich manželé utvrzují. S tím se ale netrapte. Jste paní tohoto domu! Mrzí mě, že vaše mládí a sny ustoupily povinnostem vůči rodině. Nicméně... snad oceníte život v úctě, kterou vám budu prokazovat. Vím, naše manželství bude bez lásky. Každá dívka ve vašem věku po ní touží. Chováním vašeho bratra ovšem vznikly těžkosti. Rozhodně by vás nepotkala budoucnost, kterou jste si pro sebe přála. Tady vám nic nehrozí. Dnešním dnem jste paní tohoto domu. Snad mohu doufat, že zde budete šťastná. Slibuji... udělám vše pro to, abyste byla.“

Caroline byla ze slov hraběte Dornfield zmatená. Cítila vděčnost za to, co řekl. Na druhou stranu, nevěděla, co si má počít. Jak s ním mluvit nebo se k němu chovat? Pohlédla na něj. „Dě-děkuji. Nevím, hrabě, co říci.“

Věděl, že ji přivedl do rozpaků. Postavil svou novomanželku před bránu k životu, který neočekávala. „Nemusíte říkat nic, Caroline. Bylo toho na vás v poslední době příliš. Ukážu vám pokoje. Jsou hned vedle mých. Jsme manželé, přestože máme domluvu. Je tedy vhodné, abyste pobývala v mé blízkosti. Pojd'te. Odpočinek vám udělá dobře.“

Nabídku odpočinku velmi uvítala. „Děkuji. Máte pravdu. Ráda bych strávila chvíli osamotě.“